

Panium - Tallet otte

Oversigt over tredje linje

Jeff Pippenger

2025-03-17

Seleukos III Keraunos regerede kortvarigt som konge fra 226 til 223 f.Kr., før han blev myrdet eller døde under mystiske omstændigheder. Seleukos III var den umiddelbare forgænger for Antiochos III. De to brødre repræsenterer „sønnerne“ i vers 10, og de repræsenterer Reagan og Bush i 1989.

Men hans sønner skal ruste sig til krig og samle en mængde store styrker; og en af dem skal visselig komme og skylle frem og drage igennem; derefter skal han vende tilbage og ruste sig til krig lige til hans fæstning. Daniel 11:10.

Vers ti er den tredje linje, og den repræsenterer „endetiden“ i 1989. Den knytter sig sammen med vers fyrre i kapitel elleve og Esajas otte, vers otte. Forbindelsen mellem disse tre vers identificerer, at vers elleve repræsenterer den nuværende ukrainske krig, med Putin og Zelenskyj som de modstandere, der er repræsenteret i slaget ved Rafia, således som det fremstilles i vers elleve. Vers tolv identificerer følgerne af den ukrainske krig og Putins skæbne. Vers tretten til femten er slaget ved Panium.

Temaet i vers ti er “endetiden”, og i overensstemmelse med de principper, der er forbundet med åbenbaringen af sandheden ved “endetiden”, rummer verset, skønt det kun er ét vers, en mangfoldighed af profetiske linjer. Vers ti identificerer begyndelsen på den skjulte historie i vers fyrre, som markerer begyndelsen på den tredje engels bevægelse og beseglingen af de et hundrede og fireogfyrre tusinde.

Verset knytter de syv tider i Tredje Mosebog seksogtyve sammen, således som de identificeres i synet, der begynder i Esajas kapitel syv. Denne forbindelse markerer foreningen af guddommelighed med menneskelighed, hvilket er fuldendelsen af guds frygtens hemmelighed under lyden af den syvende basun, som er Islams tredje ve.

Verset angiver 1989 som endetidens tidspunkt, og gennem forbindelsen til de syv tider i Tredje Mosebog 26 indbefatter det William Millers grundlæggende sandhed og oprøret i 1863. Verset indleder den skjulte historie i vers fyrre. Det er derfor et væsentligt led i den kundskabsforøgelse, som kommer ved endetidens tidspunkt i 1989, og påbegynder den profetiske fremstilling af de ydre begivenheder, der udgør den skjulte historie i vers fyrre, og identificerer gennem sin forbindelse med de syv tider også de indre begivenheder i historien mellem 1989 og søndagsloven.

Tallet ti er et symbol på en prøve, og versenes forbindelse med synet i Esajas syv lægger vægt på forståelsen af sandheden.

For Syriens hoved er Damaskus, og Damaskus' hoved er Rezin; og om femogtres år skal Efraim være knust, så det ikke mere er et folk. Og Efraims hoved er Samaria, og Samarias

hoved er Remaljas søn. Hvis I ikke vil tro, skal I sandelig ikke blive stående. Esajas 7:8, 9.

I vil ikke blive grundfæstet, hvis I ikke tror, at et „hoved“ repræsenterer en hovedstad (Samaria og Damaskus) og en konge (Rezin og Remalias søn, Pekah). Hvis I ikke forstår disse tre indbyrdes udskiftelige symboler i sammenhængen i Esajas otte, vers otte, (som er det samme syn som kapitel syv), da vil I ikke være i stand til at identificere Putin og Rusland som sydens konge i vers elleve til femten.

Derfor, se, Herren fører flodens vande op over dem, stærke og mange, nemlig Assyriens konge og al hans herlighed; og den skal stige op over alle dens lejer og gå over alle dens bredder. Og den skal trænge ind i Juda; den skal oversvømme og gå over, den skal nå lige til halsen; og udbredelsen af dens vinger skal fylde bredden af dit land, Immanuel. Esajas 8:7, 8.

Temaet i vers ti er en tretrinsprøvelse, som begynder ved endetiden og fører frem til nådetidens afslutning ved søndagsloven.

Og han sagde: Gå bort, Daniel; thi disse ord er tillukkede og forseglede indtil endens tid. Mange skal renses og gøres hvide og lutres; men de ugudelige skal handle ugudeligt, og ingen af de ugudelige skal forstå det; men de vise skal forstå det. Daniel 12,9-10.

Ved „endetiden“ bliver Daniels Bog „åbnet“, og en tredelt prøvelsesproces, som fremstilles ved ordene „renset og gjort hvide og prøvet“, begynder. De „vise“ forstår; de „ugudelige“ forstår ikke. Deres mangel på forståelse bevirker, ligesom deres mangel på olie i lignelsen om de ti jomfruer, at de går til grunde.

Mit folk går til grunde af mangel på kundskab; fordi du har forkastet kundskaben, vil også jeg forkaste dig, så du ikke skal være præst for mig; eftersom du har glemt din Guds lov, vil også jeg glemme dine børn. Hoseas 4:6.

Ordene »Mit folk« betyder et pagtsfolk, og dette pagtsfolk skal forkastes og ødelægges på grund af »mangel på kundskab«. Søndagsloven i De Forenede Stater er vejmærket, hvor ting glemmes eller erindres. Kom hviledagen i hu er den nærværende sandhed på dette tidspunkt. Det er dér, Tyrus' skøge bliver ihukommet. Det er dér, Gud kommer Babylons synder i hu i Johannes' Åbenbaring.

Og jeg hørte en anden røst fra himmelen sige: Gå ud fra hende, mit folk, for at I ikke skal blive delagtige i hendes synder, og for at I ikke skal få del i hendes plager. Thi hendes synder har nået op til himmelen, og Gud har kommet hendes misgerninger i hu. Gengæld hende, som hun har gengældt jer, og giv hende dobbelt igen efter hendes gerninger; i det bærer, som hun har skænket i, skænk hende dobbelt. Åbenbaringen 18:4–6.

Det er dér, at børnene, eller den profetiske sidste generation af laodikeisk adventisme, afskæres. Det er dér, at de, som Daniel kalder de „ugudelige“, åbenbarer, at de havde „glemt“ Guds lov, og den del af Guds lov, som de glemte, er Guds profetiske regler eller love. Sammenhængen viser klart, at de mangler den „kundskab“, som forøges, når Daniels Bog åbnes. Daniel sætter de „vise“ i kontrast til de „ugudelige“, og Jesus de „vise jomfruer“ i kontrast til de „tåbelige jomfruer“. Amos identificerer den samme klasse som „unge jomfruer“ som dem, der er ude af stand til at finde det profetiske budskab, repræsenteret ved øst, nord og havene.

Se, dage kommer, siger den Herre Gud, da jeg vil sende en hungersnød over landet, ikke hunger efter brød og ikke tørst efter vand, men efter at høre Herrens ord. Og de skal flakke om fra hav til hav og fra nord til øst; de skal løbe hid og did for at søge Herrens ord og ikke finde det. På den dag skal de fagre jomfruer og de unge mænd segne af tørst. De, som sværger ved Samarias synd og siger: Din gud, Dan, lever; og: Beershebas skik lever; også de skal falde og aldrig mere rejse sig. Amos 8:11–14.

Det budskab, som de ikke kan finde, fremstilles ved det sted, hvor de søger, idet de »flakker fra hav til hav og fra nord selv til øst«. Amos siger, at disse »skønne jomfruer« er i en »hungersnød« efter at høre »Herrens ord«, og at »på den dag skal de løbe hid og did for at søge Herrens ord, men de skal ikke finde det«. Det budskab, som blev åbnet fra Daniels bog ved endens tid i 1989 som opfyldelse af både vers fyrre og også vers ti i kapitel elleve, sammenfattes i de sidste to vers i kapitel elleve.

Men tidender fra øst og fra nord skal forurolige ham; derfor skal han drage ud med stor vrede for at ødelægge og fuldstændigt tilintetgøre mange. Og han skal opslå sit palads' telte mellem havene ved det herlige hellige bjerg; dog skal han komme til sin ende, og ingen skal hjælpe ham. Daniel 11:44, 45.

De dårlige, skønne og ugudelige jomfruer, som mangler olien, budskabet fra øst, nord og havene, som forkastede kundskaben og Guds pagt og lov, bliver ihukommet af Gud ved søndagsloven. Tre slag er fremstillet i vers ti til femten. Jeg adskiller disse tre slag i tre historier, men de udgør også en linje, når de betragtes sammen, for vers ti åbner »endetiden» og indleder derfor en trefoldig prøveproces.

Vers ti er forbundet med de syv tider i Tredje Mosebog seksogtyve og dermed med adventismens grundlag og William Millers arbejde. Det andet trin af de tre trin er en visuel prøve, som begyndte, da lyset fra vers elleve og krigen i Ukraine åbnede sig. Den anden prøve er visuel og repræsenterer en prøve vedrørende vores evne til at genkende aktuelle begivenheder i lyset af Guds profetiske Ord. Den tredje prøve er slaget ved Panium i vers femten, hvor Simon Barjonahs navn blev ændret til Peter, og som således markerede beseglingen af de hundrede og fireogfyrre tusinde lige før nådetiden ophører ved søndagsloven i vers seksten.

Når vi betragter Antiochus Magnus' fremtræden i hver af de tre slag, der er fremstillet i vers ti, elleve og femten, ser vi også i historien i vers ni til seksten opkomsten og faldet af den falske profet i Bibelens profeti.

Vers et til fire identificerer dragemagtens opgang og fald. Vers ni og ti identificerer henholdsvis 1798 og 1989, og derved identificerer vers ni til seksten den falske profets opgang og fald. Vers fyrre til femogfyrre repræsenterer dyrets opgang og fald. Vers ni og ti svarer også til vers fyrres to »endetider« i 1798 og 1989.

Søster White gør det klart for os, at en misforståelse af »endetiden« skaber forvirring med hensyn til, hvor profetierne skal anvendes.

“Mange gør i dag, i 1897, det samme, fordi de ikke har haft erfaring med det prøvende budskab, som er indeholdt i den første, anden og tredje engels budskaber. Der er nogle, som gransker Skrifterne for bevis på, at disse budskaber stadig hører fremtiden til. De samler budskabernes sandfærdighed, men de undlader at give dem deres rette plads i den profetiske historie. Derfor er sådanne i fare for at vildlede folket med hensyn til budskabernes placering. De ser og forstår ikke endetiden eller, hvornår budskaberne skal placeres. Guds dag kommer med lydløse skridt, men de angiveligt vise og store mænd snakker vidt og bredt om ‘højere uddannelse’, som de antager har sit udspring i endelige mennesker. De kender ikke tegnene på Kristi komme eller på verdens ende.” Sermons and Talks, bind 1, 290.

Vers ti omhandler “endetiden”, og i kapitel elleve identificeres der flere “endetider”. Hvis du “ikke ser og forstår” “endetiderne” i kapitel elleve, vil du ikke vide, hvornår du skal “placere budskaberne”. Hun siger: “der er nogle, som gransker Skrifterne”, og som hos alle profeter er hendes ord henvendt til de sidste dage; derfor er dem, hun identificerer i de sidste dage, en klasse, som ikke forstår endetiden, og således er de også Amos’ “skønne jomfruer”, som falder og aldrig rejser sig igen.

I kapitel elleve, vers et, står Darius og Kyros sammen for at markere endens tid i 1989. Da Ptolemæus drog til Babylon og førte kongen i nord bort i fangenskab til Egypten i 246 f.Kr., hvorved han på sin side foregreb 1798, sådan som det fremstilles i vers syv til ni, var det en „endens tid“. Vers ti er „endens tid“ i 1989.

1798 er afslutningen på de to tusind fem hundrede og tyve års spredelse over Nordriget Israel, som begyndte i 723 f.Kr. Tolv hundrede og tres år senere, i 538, herskede pavedømmet i tolv hundrede og tres år indtil 1798. 1798 er en „endetid“, for det er afslutningen på de syv tider, og også de tolv hundrede og tres år, såvel som de tolv hundrede og halvfems år i Daniels bog kapitel tolv. 1798 er en „endetid“, og derfor er 538 også en „endetid“. 538 er afslutningen på de tolv hundrede og tres år, hvor hedenskabet nedtrådte Guds helligdom og hans hær, hvilket gik forud for, at pavedømmet udførte det samme værk i det samme tidsrum.

538 repræsenterer pavemagtens bemyndigelse, og derved repræsenterer det pavemagtens bemyndigelse igen ved søndagsloven. Søndagsloven identificerer en „endetid“. Derfor markerer vers seksten såvel som vers et, syv til ni og vers ti alle „endetiden“. Denne sandhed skal forstås af dem, som ved, hvornår budskaberne skal placeres. Pompejus opfyldte vers seksten, da han indtog Jerusalem. Han blev efterfulgt af Julius Cæsar, Augustus Cæsar og Tiberius Cæsar. Jesu fødsel var en „endetid“, og den fandt sted i Augustus Cæsars tid.

Så skal en skatteopkræver træde frem i hans sted i rigets herlighed; men inden for få dage skal han blive tilintetgjort, hverken i vrede eller i kamp. Daniel 11:20.

Vers tyve føjer sig til listen over „endetidens tider“ i kapitel elleve, og det samme gør kejser Tiberius, som regerede under Kristi korsfæstelse.

Og i hans sted skal en foragtelig person fremstå, en, hvem de ikke vil give kongerigets ære; men han skal komme uventet og bemægtige sig kongeriget ved smiger. Og med en oversvømmelses magt skal de blive skyllet bort for hans ansigt og blive knust; ja, også pagtens

fyrste. Daniel 11:21, 22.

Korset står i centrum af den profetiske uge, som Kristus kom for at stadfæste for de mange.

Og han skal stadfæste pagten med de mange i én uge; og midt i ugen skal han bringe slagtoffer og afgrødeoffer til ophør, og på grund af vederstyggelighedernes udbredelse skal han gøre det øde, indtil fuldendelsen, og det, som er fast besluttet, skal udgydes over den øde. Daniel 9:27.

Midt i ugen har vi en begyndelse og en afslutning, for de første tolv hundrede og tres dage endte netop dér, hvor de næste tolv hundrede og tres dage begyndte. Ugen stemmer overens med de syv tider med adspredelse over det nordlige rige, som repræsenterede både hedenskab og pavedømme, der nedtrampede helligdommen og hæren.

Da hørte jeg en hellig tale, og en anden hellig sagde til den, som talte: Hvor længe gælder synet om det daglige offer og ødelæggelsens overtrædelse, så både helligdommen og hæren prisgives til at blive nedtrådt? Daniel 8:13.

538 er en »endetid«, og den stemmer overens med korset, som også er afslutningen på en profetisk periode. 538 og korset giver to vidner om, at både begyndelsen og afslutningen af en profeti profetisk er markeret som en »endetid«.

Vers enogtyve og toogtyve, vers tyve, vers seksten, vers ti, vers syv til ni og vers ét markerer alle „endetiden“. Vers treogtyve identificerer den alliance, som de makkabæiske jøder indgik med det hedenske Rom i 161 til 158 f.Kr. Hasmonærdynastiets historie fra deres første slag indtil deres afslutning i Jerusalems ødelæggelse i år 70 e.Kr. repræsenterer frafaldent protestantisme i De Forenede Stater, begyndende i 1844, afslutningen på en tidsprofeti og derfor en „endetid“, og afsluttende ved søndagsloven som repræsenteret ved år 70 e.Kr.

Vers treogtyve identificerer en »endetid« i 167 f.Kr. ved slaget ved Modein og også i år 70 e.Kr., idet begge henholdsvis er forbillede på 1844 og søndagsloven. Vers treogtyve, vers enogtyve og toogtyve, vers tyve, vers seksten, vers ti, vers syv til og med ni samt vers et markerer alle »endetiden«.

Vers fireogtyve identificerer det tre hundrede og tresårige overherredømme for det hedenske Rom og markerer således både begyndelsen i 31 f.Kr. og afslutningen i 330 som „endens tid“. Vers syvogtyve og niogtyve identificerer både begyndelsen og afslutningen på denne periode, så vers fireogtyve, vers syvogtyve, vers niogtyve, vers treogtyve, vers enogtyve og toogtyve, vers tyve, vers seksten, vers ti, vers syv til ni og vers ét markerer alle „endetiden“.

Vers enogtredive identificerer 538 som det tidspunkt, da „ødeleggelsens vederstyggelighed“ blev opstillet, og vers seksogtredive og fyrre identificerer 1798 som „endetiden“. 538 i vers enogtredive og 1798 i vers seksogtredive og fyrre, vers syvogtyve og niogtyve, vers fireogtyve, vers treogtyve, vers enogtyve og toogtyve, vers tyve, vers seksten, vers ti, vers syv til ni og vers ét markerer alle „endetiden“.

“Endens tid” markeres tretten gange før vers enogfyrre, som er søndagsloven og endnu en “endens tid”, ligesom vers femogfyrre er det, når paven kommer til sin ende, uden at nogen hjælper ham.

Femten gange er “endens tid” lokaliseret i kapitel elleve. Temaet i vers ti er “endens tid”. Det repræsenterer de sandheder, som bliver forseglet op i de hundrede og fireogfyrre tusinds beseglingstid.

Vi vil fortsætte i den næste artikel.